

prostoru při stejném počtu místností. Pro tento mylný názor bylo nař. rozhodnutí zem. úřadu z 27. června 1935 zrušiti pro nezákonnost. — — —

III. O stížnosti podané do rozhodnutí zem. úřadu z 1. srpna 1935 uvažoval nss takto:

Rozhodnutím tím odepřen byl odkladný účinek stížnosti podané proti prvnímu rozhodnutí zem. úřadu, a to z toho důvodu, že veřejný zájem vyžaduje, aby toto rozhodnutí bylo ihned vykonáno, ježto přičilo by se veřejnému zájmu, aby se živnost provozovala, když nejsou splněny zákonné podmínky. Soud nemohl uznati, že by toto odůvodnění bylo ve shodě se zákonem.

Podle § 17 zákona o ss má příslušný správní úřad povolit odkladný účinek stížnosti podané k tomuto soudu, jestliže veřejný zájem nežádá okamžitý výkon jeho rozhodnutí a jestliže straně neprodleným výkonem vzešla by neodčinitelná újma. V daném případě shledal úřad, že schází již první předpoklad pro povolení odkladného účinku, poněvadž přičilo by se veřejnému zájmu, aby se provozovala živnost, pro niž nejsou dány zákonné podmínky. Soud neshledal, že by tento důvod stačil k odepření odkladného účinku.

Paragraf 17 zákona o ss připouští, aby stížnosti na nss byl přiznán odkladný účinek, bez ohledu na to, zda rozhodnutí, jež stížností je bráno v odpor je ve shodě se zákonem nebo v odporu s ním, neboť otázka tato jest otázkou, kterou řešiti je teprve v řízení o stížnosti do tohoto rozhodnutí, jehož provedení má býti odloženo. Proto nelze odepření odkladného účinku odůvodňovati jen zákonitostí rozhodnutí v odpor vzatého a nezákonností náhledu stížností zastávaného, nýbrž nutno se tázati, zda odsunutí provedení dotyčného rozhodnutí, ať je už zákonné či nikoliv, mělo by v zápětí takové faktické důsledky, které v zájmu veřejném nelze připustiti. V daném případě bylo by tomu tak tehdy, kdyby další provozování přeložené prodejny na základě oznámení st-lky jevilo účinky, které z veřejných ohledů vůbec připustiti nelze a které proto nutno neprodleně odstraniti. Stížnost existenci takových účinků popírá, tvrdíc naopak, že jsou tu okolnosti, jež nasvědčují tomu, že by naopak byl porušen veřejný zájem, kdyby rozhodnutí bylo ihned provedeno. Po této stránce žal. úřad však důvodnost st-lčiny žádosti nezkoumal, veden jsa mylným právním názorem, že stačí, konstatuje-li, že podle jeho rozhodnutí nejsou pro přeloženou prodejnu st-lčinu dány zákonné podmínky.

Č. 12.832.

Zaměstnanci veřejní: I. * Předpis § 151 odst. 1 a 2 plat. zákona č. 103/1926 Sb. se vztahuje i na pozůstalé po takových státních zaměstnancích, jejichž odpočivné požitky byly upraveny podle § 10 zákona č. 70/1930 Sb. — II. * Úmrtné ve smyslu § 65 služ. pragm. č. 15/1914 ř. z. je zaopatřovacím požitkem.

(Nález z 24. března 1937 č. 6980/35-3.)

Věc: Ladislav Č. v Kadani proti rozh. min. spravedlnosti v Praze z 15. listopadu 1935 o úmrtném.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Matěj Č., narozený 24. února 1863, přeložen byl jako správce kanceláří okr. soudu ve Varnsdorfu od 1. května 1923 na trvalý odpočinek a byly mu od 1. ledna 1930 upraveny odpočivné platy podle zákona č. 70/1930 Sb. a vlád. nař. č. 96/1930 Sb. výměrem presidia vrch. soudu v Praze z 12. listopadu 1930. Dne 3. února 1935 zemřel.

Podáním z 18. února 1935 domáhal se st-l, syn Matěje Č., mimo jiné i přiznání úmrtného podle § 65 odst. 2 služ. pragm. Žádosti této nevyhovělo presidium vrch. soudu v Praze výměrem z 1. července 1935 z důvodu, že nejsou dány předpoklady § 65 odst. 2 služ. pragm. Odvolání st-le z tohoto výměru, který mu byl doručen 24. září 1935, podáno bylo 21. října 1935 na poštu a řízeno na presidium vrch. soudu v Praze.

Nař. rozhodnutím bylo toto odvolání odmítnuto jako opožděné.

Nss o stížnosti uvážil toto:

Min. spravedlnosti odmítlo odvolání st-lovo jako opožděné z těchto důvodů: V odpor vzaté rozhodnutí presidia vrch. soudu v Praze z 1. července 1935, jímž byla zamítnuta st-lova žádost za úmrtné po správci kanceláří ve výsl. Matěji Č., bylo st-li doručeno 24. září 1935. Odvolání, adresované presidiu vrch. soudu, bylo podáno na poštu 21. října 1935. Podle ustanovení § 151 plat. zákona, jež platí obdobně i pro zaměstnance ve výslužbě a jejich pozůstalé (§ 8 odst. 2 zákona č. 70/1930 Sb.), je možno podati proti rozhodnutí o zaopatřovacích platech, mezi než patří i úmrtné, odvolání ve lhůtě 15 dnů, počínajíc dnem následujícím po doručení výměru. Tato patnáctidenní lhůta uplynula st-li 9. října 1935. Bylo proto odvolání podané teprve 21. října 1935 odmítnuto jako opožděné.

Naproti tomu namítá stížnost, že rozhodnutí presidia vrch. soudu v Praze z 1. července 1935, proti němuž bylo odvolání podáno, neobsahovalo poučení o opravných prostředcích, ani do které lhůty je tyto podati, a že tento nedostatek je nezákonný a příslušné řízení trpí podstatnou vadou řízení, ježto min. spravedlnosti pro tuto vadnost řízení odepřelo jednati o odvolání meritorně, čímž st-l byl na svých právech poškozen. Námitku tuto neuznal soud důvodnou.

Podle § 8 odst. 2 zákona č. 70/1930 Sb. platí ustanovení § 151 plat. zákona č. 103/1926 Sb. pro zaměstnance ve výslužbě a pro pozůstalé, jichž se týče zákon č. 103/1926 Sb. Podle § 8 odst. 3 zákona č. 70/1930 Sb. platí ustanovení odst. 2 tohoto paragrafu, tedy i ustanovení § 151 plat. zákona, ode dne určeného v § 10 zákona č. 70/1930 Sb. i pro osoby, na něž se vztahuje tento zákon, t. j. zákon č. 70/1930 Sb. Tento zákon pak se vztahuje jednak na státní zaměstnance uvedené v § 1 odst. 1, jednak i na pozůstalé po osobách v § 1 uvedených (§ 4). Vztahuje se tedy předpis § 151 odst. 1 a 2 plat. zákona č. 103/1926 Sb. i na pozůstalé po takových státních zaměstnancích, jejichž odpočivné platy byly upraveny podle § 10 zákona č. 70/1930 Sb. Ustanovení zákona č. 70/1930 Sb. se vztahují však i na Matěje Č., otce st-lova, jak je patrné z děje, ježto ustanovení zákona č. 70/1930 Sb. byla na otce

st-lova vztažena a jemu od 1. ledna 1930 upraveny odpočivné platy podle tohoto zákona, neboť se narodil v roce 1863 a příslušela mu tedy od 1. ledna 1930 úprava podle tohoto zákona (§ 10 odst. 1 zákona č. 70/1930 Sb.). Od 1. ledna 1930 platí však ustanovení § 151 plat. zákona č. 103/1926 Sb. i na jeho pozůstalé a tedy i na st-le, jenž uplatňoval nárok na úmrtné po svém otci podle § 65 odst. 2 služ. pragm. Po rozumu § 151 odst. 2 plat. zákona č. 103/1926 Sb. je z rozhodnutí, kteréž bylo vydáno úřadem na žádost nebo na přihlášku zaměstnance, resp. nyní i pozůstalých po něm (§ 8 odst. 2 a 3 a § 10 odst. 1 zákona č. 70/1930 Sb.), možno se odvolati do 15 dnů k ústřednímu úřadu. Že by úmrtné nespadlo pod pojem zaopatřovacích platů, to písemná stížnost výslovně nepopírá, z ústního přednesu st-le je však zřejmo, že vychází z právního názoru, že úmrtné nespadá vůbec pod pojem zaopatřovacích platů. Tomuto nazírání st-lovu nemohl však nss přisvědčiti. Předpis § 65 služ. pragm. o úmrtném je zařazen pod rubriku: »Odpočivné a zaopatřovací požitky« k §§ 60 až 66 služ. pragm. a § 60 odst. 1 služ. pragm. mezi požitky ty čítá výslovně i úmrtné. Nadto jest uvážiti, že i čl. I § 12 zákona č. 2/1920 Sb. jednající o úmrtném klade vedle sebe úmrtné a jiné zaopatřovací požitky, z čehož plyne, že zákon i úmrtné počítá mezi požitky zaopatřovací. Také nss v nálezu Boh. A 11.847/35 vyslovil, že úmrtné nutno počítati mezi zaopatřovací požitky. Mohl proto st-l do výměru presidia vrch. soudu v Praze z 1. července 1935, jímž jeho žádost o úmrtné byla z meritorních důvodů zamítnuta, podati odvolání do 15 dnů po doručení tohoto výměru, a to — ježto šlo o úmrtné po soudním úředníkovi na odpočinku — k min. spravedlnosti; st-l sice odvolání podal, avšak teprve 21. října 1935 a tedy opožděně (§ 151 odst. 2 a 5 plat. zákona). Výtka, že výměr presidia vrch. soudu v Praze z 1. července 1935 neobsahoval poučení o opravných prostředcích, je bezdůvodná, ježto předpis § 151 plat. zákona č. 103/1926 Sb. nebo jiný předpis neukládá presidiím vrch. soudů, rozhodujícím o úmrtném, za povinnost, aby výměry takové pod následky nezákonnosti opatřovaly poučením o opravných prostředcích. — — —

Č. 12.833.

Š k o l s t v í: * Ředitelský přídavek ve smyslu § 15 odst. 1 zákona č. 104/1926 Sb. přísluší i takovému řídicímu učitelí, který byl přikázán k provisornímu výkonu služby na jiné škole s tím, že jeho dosavadní ustanovení jako definitivního řídicího učitele zůstává zachováno.

(Nález z 24. března 1937 č. 11.756/37.)

V ě c: František M. v Kadani (adv. Dr. Bedřich Mautner z Prahy) proti rozh. min. škol. a nár. osvěty v Praze z 28. května 1934 o ředitelském přídavku.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.